

ζῶτ' δὲν ὠμίλει, ὁ Ἄλσατος ἐξηκολούθησεν :

— Εἶδα μάλιστα ἓνα παράξενον ἄνθρωπον, ὁ ὅποιος ἔκαμνε ποδόλουτρο εἰς τὸ βάλτο.

Ὁ Κρασοκανάτας ἐσιώπα πάντοτε.

— Εἶδα καὶ τοῦ λόγου σου, κύριε Κρασοκανάτα, ποῦ ἔκαμες ποδόλουτρο... νά, ἐλέρωσες τὸ πανταλόνι σου... Ἄ! ἄ!...

— Ἄκουσε, εἶπεν ὁ ὄργανοπαίκτης ὀργίλος, ἄκουσε καλὰ τί θὰ σοῦ εἰπῶ.

— Ἄκούω.

— Θὰ μοῦ κάμης τὴν χάριν νὰ φύγης... γρήγορα.

— Ὅχι.

— Δὲν φεύγεις :

— Δὲν φεύγω.

— Πῶς ;

— Τὸ δάσος εἶναι ἐλεύθερο, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ περιπατήσω...

— Ὅχι ὀπίσω ἀπὸ τὴν ράχι μου ὅμως.

— Μὰ μοῦ ἀρέσεις, Κρασοκανάτα, σοῦ τὸ εἶπα ἐχθές...

— Εἰς ἐμένα ὅμως δὲν ἀρέσεις καθόλου.

— Μοῦ κακοφαίνεται, θέλω ὅμως νὰ περιπατήσω μαζὺ σου.

— Παντοῦ ;

— Παντοῦ. Φοβοῦμαι μὴ σοῦ συμβῆ τίποτε.

Ἡ ὀργὴ τοῦ Ζανζῶτ ἦν εἰς τὸ ἔπακρον.

— Βλέπω τί θέλεις, εἶπεν ὁ ἐπαίτης.

— Τί θέλω ;

— Θέλεις νὰ παίξουμε ταῖς γροθιαῖς. . .

Ἔχω ἓνα χέρι μὰ ἀξίζει διὰ δώδεκα, ἐμπρός.

— Δὲν θὰ κτυπηθῶ μαζὺ σου, Κρασοκανάτα. . . Ἐγὼ μονάχα μὲ ληστὰς κτυποῦμαι καὶ τοῦ λόγου σου δὲν εἶσαι ληστής...

— Θὰ σὲ κάμω νὰ κτυπηθῆς...

— Ὅχι, δὲν θὰ κτυπηθῶ.

— Θὰ ἰδοῦμε.

Ἡ πυγμὴ τοῦ Ζανζῶτ ἔπεσε κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἄλσατου, ὅστις ὀπισθοδρομήσας, δὲν ἐκτυπήθη.

Ὁ Κρασοκανάτας δὲν ἐκρατεῖτο πλέον. Ὁρμησεν ἐκ νέου, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ὁ Πενσὼν συνέλαβε τὴν πυγμὴν του μεταξὺ τῶν δύο χειρῶν του καὶ ἐσφιγξεν αὐτὴν ἰσχυρῶς, ὥστε νὰ παραλύσῃ πᾶσαν τοῦ Ζανζῶτ κίνησιν.

Ὁ ἐπαίτης ἐκαυχῆθη εἰπὼν ὅτι ἡ χεὶρ του ἤξιζε διὰ δώδεκα.

Αἱ δύο χεῖρες τοῦ Πενσὼν κατίσχυσαν.

Ὁ Κρασοκανάτας, τρίζων τοὺς ὀδόντας, ἐφιθύρισεν :

— Ἄ! ἂν εἶχα τὰ δύο μου χέρια, θὰ σοῦ ἔδειχνα.

Αἰφνης ὁ Ἄλσατος μετέβαλε τὸν ἦχον τῆς φωνῆς του καὶ παταγωδῶς ἐγέλασε.

— Κακὰ θὰ ἔκαμνες... Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποῦ κτυποῦμεθα μαζὺ...

— Ὁ καρβουνιάρης ! ὁ καρβουνιάρης ! εἶπεν ὁ Ζανζῶτ. Ἄ! τὸ ἐκατάλαβα, ἄθλιε, πῶς εἶσαι κατεργάρης.

Καὶ ἐν παραφορᾷ προσεπάθησε ν' ἀπαλλαγῆ τῶν χειρῶν του.

Πλὴν εἰς ματὴν.

Ὁ Πενσὼν ἐξηκολούθει γελῶν.

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι ὁ καρβουνιάρης, δὲν τὸ ἀρνοῦμαι. . . Βρίσκουμαι ἐδῶ πρωτὶ-πρωτὶ διότι πηγαίνω εἰς τὸ καρβουνιάρικόν μου.

— Δυστυχία ! δυστυχία !

— Εἶμαι καλὸς ἐγὼ, Κρασοκανάτα, καὶ σοῦ δίδω τὴν ἐλευθερίαν σου, μὲ τὴν συμφωνίαν ὅμως νὰ μὲ ἀκούσης μὲ ὑπομονήν.

Ὁ Πενσὼν ἀφῆκε τὴν χεῖρα τοῦ Ζανζῶτ.

Ὁ ὄργανοπαίκτης ἴστατο ἀκίνητος δάκνων τὰς χεῖρας.

Ὁ Πενσὼν τότε, ἀφίνων τὴν προσπεποιημένην αὐτοῦ προφορὰν καὶ ἀφερῶν τὴν περοῦκαν καὶ τὴν ψευδῆ γενειάδα, εἶπεν :

— Ἐμάντευσε, καλέ μου Κρασοκανάτα, ὅτι δὲν εἶμαι οὔτε ἀπὸ τὴν Ὀβέρηνν, οὔτε Ἄλσατος, οὔτε ἀνθρακοπώλης, οὔτε ἐργάτης...

— Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος... τὸ ἐκατάλαβα...

— Εἶμαι ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος Πενσὼν. Ἄλλ' ἐὰν ἀπὸ τινων ἡμερῶν σοὶ διηγήθην ἀνοησίας, σοὶ εἶπα ὅμως καὶ τινὰς ἀληθείας. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὑπῆρξα στρατιώτης ὡς σύ. . . Δὲν εἶμαι κακός, ὡς δὲν εἶσαι καὶ σύ... Θὰ φιλιωθῶμεν, θὰ τὸ ἴδης.

Ὁ Κρασοκανάτας ἐσιώπα κάτω νεύων.

— Νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐνεργοῦμεν ὁ μὲν κατὰ τοῦ δέ, Κρασοκανάτα.

— Πῶς ; δὲν καταλαμβάνω. Μήπως ἐγὼ ἐνεργῶ ἐναντίον σας ; Τί μὲ μέλλει τί κάμνετε ;

— Ἄς ὁμιλήσωμεν λογικῶς, σὲ παρακαλῶ σοὶ ὁμιλῶ ὡς βλέπετε σοβαρῶς... ἐπιδιώκομεν τὸν αὐτὸν σκοπὸν... εἰς μάττην θὰ τὸ ἀρνηθῆς... Εἶσαι ἀκόμη ὠργισμένος, διότι πρὸ ὀλίγου ἐφάνην ἰσχυρότερός σου ! Λοιπὸν, σοὶ ζητῶ συγγνώμην. Θέλεις ἄλλο ; Ἐγὼ δὲν μνησικακῶ διὰ τὴν ἀστειότητα, τὴν ὁποίαν ἔκαμες ὅταν μοὶ ἤρπασες τὸν πῖλόν μου καὶ ἤθελες νὰ γνωρίσης ποῖος εἶμαι... Πρῶτος ἐγὼ ἐγέλασα... Μὲ ἠνάγκασες νὰ κοιμηθῶ εἰς τὸ κρατητήριον, ἐμὲ τὸν ἀστυνομικὸν πράκτορα.

Ὁ Ζανζῶτ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ μειδιάσῃ.

— Σοὶ ἔλεγα ὅτι ἐπιδιώκομεν τὸν αὐτὸν σκοπὸν... Ἄλλὰ τί εἶμαι ἐγὼ ; ἀστυνομικὸς πράκτωρ. Πρὸς τί μὲ ἀπέσπασαν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κυρίου Λωζιέ ; . . . Διὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Βαλόν. Τί ζητῶ ; Τὴν ἀλήθειαν ἐν τῇ ὑπόθεσιν ταύτῃ, δηλαδὴ τὸν φονέα.

— Μὰ αὐτὸς τώρα εἶναι εἰς τὴν φυλακὴν.

— Καὶ ἂν ἦναι ἀθῶος ;

Ὁ Κρασοκανάτας ἀνεσιρτήσεν :

— Εἶσθε βέβαιοι ; Αὐτὸ θὰ προξενήσῃ εὐχαρίστησιν εἰς τὸν κύριον Γεράρδον.

— Πεισισμένος δὲν εἶμαι περὶ τῆς ἀθωότητός του, ἀλλ' οὔτε ὁ κύριος Λωζιέ, οὔτε ἐγὼ εἴμεθα βέβαιοι περὶ τῆς ἐνοχῆς του. Πρέπει νὰ γείνης φίλος μου, Κρασοκανάτα, διότι νομίζω ὅτι συμπαθεῖς πολὺ εἰς τὸν ἰατρὸν.

— Τὸν ἀγαπῶ... Ἐγλύτωσε τὴν μάννα μου. Ἐπειτα ἐγὼ γνωρίζω τὴν ἰδικὴν του πολὺν καιρὸν. Εἴμεθα ἀπὸ τὸν ἴδιον τόπον. Καὶ ἄλλα ἀκόμη μὲ συνδέουν μὲ αὐτὴν.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ὁ συμβολαιογράφος ὑπεκλίθη.

— Ὀνομάζομαι Βὰν Ὅσσην.

— Ἐκ τοῦ ἐν Ἀμσπελοδάμφ οἴκου Βὰν Ὅσσην ;

— Εἶμαι ὁ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρός μου.

— Κύριε, λογίζομαι εὐτυχῆς διὰ τὴν γνωριμίαν σας. Ὁ οἶκος Βὰν Ὅσσην εἶναι γνωστὸς εἰς πάντας, ὡς ὁ τοῦ Ρότσχιλδ.

Οἱ μετὰ τινος ἐμφανίσεως ἀπαγγελλθέντες οὗτοι λόγοι προκάλεσαν μειδιάμα ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ Ὀλλανδοῦ.

— Τώρα, κύριε, εἶπεν, ὀφείλω νὰ σὰς εἶπω ὅτι εἶμαι στενὸς φίλος τοῦ κόμητος Δελασέρ.

Ἡ ἐκφρασις τοῦ προσώπου τοῦ συμβολαιογράφου ἠλλοιώθη παραχρῆμα.

— Ἄ! ὑπέλαβε, δὲν ἤξευρον...

Ὁ κ. Βὰν Ὅσσην ἐπανέλαβεν

— Ἐφθασα εἰς Παρισίους σήμερον, δεχθεὶς τὴν πρόσκλησιν τοῦ κυρίου Δελασέρ.

Μετέβην κατ' εὐθείαν εἰς τὴν ὁδὸν Βερρί, περιττὸν δὲ νὰ σὰς εἶπω ὅτι ἠπόρησα ἅμα ἔμαθον ὅτι ὁ κόμης Δελασέρ ἀφῆκε ἐν ὄρα νυκτὸς τὴν οἰκίαν του, ὅτι ἐπώλησε τοὺς ἵππους αὐτοῦ καὶ τὰς ἀμάξας του καὶ ὅτι τὸ μέγαρόν του ἐπωλεῖτο. Καὶ δὲν ἐξεπλάγην μόνον, κύριε, ἀλλ' ἀνησυχῶ μάλιστα καὶ πολὺ περὶ τοῦ φίλου μου. Διὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτῆ, ἥτις ὁμοιάζει πρὸς φυγὴν ; διατὶ πωλεῖ τὸ μέγαρόν του ; Εἶπατέ μοι, κύριε, σὰς παρακαλῶ.

— Ἄγνοῶ, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ συμβολαιογράφος.

— Ἄλλ' εἶναι ἀδύνατον ! ἀνέκραξεν ὁ Βὰν Ὅσσην, τὸ βλέμμα προσηλῶν ἐπὶ τῆς ἀπαθούς μορφῆς τοῦ συμβολαιογράφου θέλετε νὰ μοῦ ἀποκρύψετε τὴν ἀλήθειαν.

— Σὰς βεβαίω, κύριε, ὅτι δὲν γνωρίζω, ἀνταπήνησεν ὁ κύριος Κορβιζιέ.

Ὁ Ὀλλανδοὺς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ὅχι, δὲν δύναμαι νὰ σὰς πιστεύσω, ἐπανέλαβεν εἰπέτε καλλίτερα, κύριε, ὅτι σὰς συνέστησαν τὴν σιωπὴν.

— Εἶναι βέβαιον, ὅτι καὶ ἂν ἐγνώριζον διατὶ ἀπεφάσιεν ὁ κόμης Δελασέρ νὰ πωλήσῃ τὸ μέγαρόν του, μ' εἶχε δὲ παρακαλέσει νὰ σιωπήσῃ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, θὰ ἔμενον ἄφωτος εἰς τὰς ἐρωτήσεις σας.

— Καὶ ὅμως, κύριε...

— Ἡ ἀπόλυτος ἐχεμύθεια εἶναι ἐν τῶν πρώτων καθηκόντων τοῦ ἐπαγγέλματός μας.

— Ἀναμφιβόλως, κύριε, ἀλλ' εἰς περιστάσεις τινὰς...

— Εἰς καμμίαν, κύριε, διέκοψεν αὐτὸν αὐθις ὁ συμβολαιογράφος. Ἄλλως δὲν εὐρίσκομαι εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν ὁ κόμης Δελασέρ δὲν μοὶ ἐνεπιστεύθη τίποτε, ἐπαναλαμβάνω λοιπὸν, ὅτι δὲν γνωρίζω τίποτε.

Ὁ Βὰν Ὅσσην ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔμεινεν ἐπὶ στιγμὴν ἄφωτος. Ἐφαίνετο κατατεταραγμένος.

— Λυπούμαι, πολύ λυπούμαι, επανέλαβε μετὰ πόνου ψυχῆς ἤλθεν πρὸς ὑμᾶς πολλὰ ἐλπίζων, καὶ τώρα βλέπω ψευδομένης τὰς ἐλπίδας μου. Τρέφω μεγάλην φιλίαν πρὸς τὸν κύριον Δελασέρ.

— Εἶμαι πεπεισμένος περὶ τούτου, κύριε.

— Γνωρίζετε πρὸ πολλοῦ τὸν κόμητα Δελασέρ;

— Ἐχω τὴν τιμὴν νὰ εἶμαι ἀπὸ δεκαπενταετίας συμβολαιογράφος του.

— Καὶ δὲν ἤξεύρατε τίποτε;

— Τίποτε.

— Ὁμολογήσατε, κύριε, ὅτι δικαιούμαι νὰ ἐκπληθώμαι.

— Ὅσον καὶ ἂν ἔχη στενάς σχέσεις συμβολαιογράφος μετὰ τοῦ πελάτου αὐτοῦ, δύναται πολλὰ πράγματα μολαταῦτα νὰ ἀγνοῇ.

— Ἔστω. Ἄλλ' ἐάν, ὡς πιστεύω, ἐνδιαφέρεσθε ὑπὲρ τοῦ κόμητος Δελασέρ, ὀφείλετε νὰ ὑποπτεύετε...

— Θὰ ἦτο ἔνοχος ὁ συμβολαιογράφος ἐκεῖνος, ὅστις θὰ ἐξήτει νὰ ἐξιχνιάσῃ τὰ μυστικά τῶν πελατῶν του.

Ὁ Βὰν Ὅσσην ἐμειδίασε πικρῶς.

— Προφυλάττεσθε μετὰ μεγάλης τέχνης ὀπισθεν τῆς ιδιότητος ὑμῶν ὡς δικαστικῶ ὑπαλλήλου, ἀνταπήνησεν. Ἄλλ' ἐγὼ, κύριε, δὲν εἶμαι συμβολαιογράφος, τολμῶ δὲ νὰ προβῶ εἰς ὑποθέσεις, διὰ νὰ κατορθώσω ν' ἀνακαλύψω τὴν ἀλήθειαν. Ἄ! δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ μαντεύσω ὅτι ἀπροσδόκητον δυστύχημα ἐπληξε τὸν φίλον μου. Naί, εἶμαι βέβαιος ὅτι τῷ συνέβη μέγα δυστύχημα.

— Πιθανόν.

Ὁ Ὀλλανδὸς ἐπανελάβε μετὰ ζωηρότητος :

— Πωλεῖ τὸ μέγαρόν του. Μήπως ἀπώλεσε σπουδαία χρηματικὰ ποσά; ἄλλ' ἐγὼ εἶμαι πρόθυμος νὰ ἐπανορθώσω τὸ κακόν· εἶπατε μίαν μόνον λέξιν, κύριε, καὶ αὐτὴν τὴν ἐσπέραν, ἐντὸς μιᾶς ὥρας, θὰ ἔχετε εἰς τὴν διάθεσίν σας πεντακοσίας χιλιάδας φράγκων, ἐν ἑκατομμύριον, τὸ ποσὸν τέλος, τὸ ὁποῖον σὰς ἀναγκαιῶ.

Ὁ κ. Κορβιζιέ ἐμεινε πρὸς στιγμὴν κατὰπληκτος ἐκ τῆς γενναιοδωροῦ τάσεως τοῦ ὀλλανδοῦ τραπεζίτου.

— Λοιπόν, ἐπανελάθεν οὗτος, δὲν μοὶ ἀποκρίνεσθε;

— Ἐξίσταμαι θαυμάζων σας.

— Εἶτα, κινήσας τὴν κεφαλὴν, ἐξηκολούθησεν :

— Εἶμαι, ὡς σὰς εἶπον, συμβολαιογράφος τοῦ κόμητος Δελασέρ ἀπὸ δεκαπενταετίας· ἐγὼ ἠγόρασα ἐξ ὀνόματος αὐτοῦ, ὀλίγον πρὸ τῶν γάμων του, τὸ μέγαρον, τὸ ὁποῖον εἶμαι σήμερον ἐπιφορτισμένος νὰ πωλήσω. Γνωρίζω λοιπὸν πολὺ καλὰ τὰς ὑποθέσεις τοῦ κόμητος Δελασέρ, καὶ δύναμαι νὰ σὰς εἶπω ὅτι δὲν διατρέχει χρηματικὴν στενοχωρίαν.

— Ἄ! ὑπέλαθεν ὁ Βὰν Ὅσσην.

— Βεβαίως, ἐξηκολούθησεν ὁ συμβολαιογράφος, ἡ περιουσία τοῦ κόμητος Δελασέρ δὲν δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς τὴν τοῦ ἐν Ἀμστελοδάμῳ οἴκου Βὰν Ὅσσην, ἀλλ' οὐδὲν φοβεῖται ὁ κόμητος Δελασέρ οικονομικὸν δυστύχημα μετὰ κεφαλαίου πέντε ἑκατομ-

μυρίων φράγκων εἰς ἀσφαλῆ χρεώγραφα.

Ὁ τραπεζίτης συνωφρῶθη ὀλίγον.

— Τότε, κύριε, εἶπεν, εἶναι φοβερώτερον, ἢ ὅσον ὑπέθεσα, τὸ δυστύχημα τοῦ φίλου μου.

— Ἄγνοῶ, ἀπεκρίθη, μετὰ τῆς προτέρας ἀπαθείας ὁ κ. Κορβιζιέ.

— Καλὰ, δὲν ἤξεύρει, ὡς ἐγὼ, τίποτε, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βὰν Ὅσσην.

Ἠγέρθη καὶ λαβὼν τὸν πῖλόν του :

— Ἀκόμη μίαν ἐρώτησιν, κύριε, εἶπε.

— Σὰς ἀκούω.

— Δύνασθε νὰ μοὶ εἴπετε ποῦ κατοικεῖ τώρα ὁ κόμητος Δελασέρ;

— Καὶ πάλιν, κύριε, λυπούμαι ὅτι δὲν δύναμαι νὰ σὰς ἀποκριθῶ.

— Πῶς! Εἶσατε συμβολαιογράφος καὶ ἐντολοδόχος του καὶ ἀγνοεῖτε ποῦ κατοικεῖ;

— Ἄγνοῶ, κύριε. Πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν κατὰ τὴν ἐνάτην πρωϊνὴν ὥραν ὁ κόμητος Δελασέρ ἦλθε καὶ μοὶ εἶπεν :

« Ἀναχωρῶ ἐκ Παρισίων καὶ δὲν θὰ ἐπανεέλθω πλέον ποτέ. Εὐαρεστήθητε νὰ ἐκποιήσητε τὸ μέγαρόν μου μετὰ τῶν ἐπιπλῶν ἐάν θέλῃ ὁ ἀγοραστής, ἄλλως ἐκθέσατε εἰς πλειστηριασμὸν τὰ ἐπιπλα καὶ τὰ ἀσπρόρρευχα. Δὲν σὰς λέγω ποῦ θ' ἀπεκαταστηθῶ, διότι καὶ ἐγὼ αὐτὸς τὸ ἀγνοῶ. Θὰ σὰς γραψῶ εὐθὺς ἄμα ἀποφασίσω, ἀλλὰ δὲν θὰ λάβητε ἐπιστολὴν μου πρὸ τριῶν ἢ τεσσάρων μηνῶν ».

— Ἄλλο τι δὲν μοὶ εἶπεν ὁ κόμητος Δελασέρ, ἐξηκολούθησεν ὁ Κορβιζιέ. Ἐπειδὴ ἦτο πολυασχολὸς καὶ ἀνήσυχος, ἐνόησα ὅτι κατετρυχέτο ὑπὸ σπουδαίας μερίμνης ἢ ἴσως ὑπὸ μεγάλης λύπης. Ἐάν ἦσαν μόνον φίλος του, ὡς σεῖς, κύριε Βὰν Ὅσσην, καὶ οὐχὶ καὶ συμβολαιογράφος του, ἴσως θὰ ἐτόλμων νὰ τὸν ἐρωτήσω, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησα νὰ τὸ πράξω. Γνωρίζετε, κύριε, τίνι τρόπῳ σκέπτομαι καὶ ἐνεργῶ κατὰ τινὰς δυσχερεῖς περιστάσεις. Ὁ συμβολαιογράφος εἰς τὰς σχέσεις του πρὸς τοὺς πελάτας του ὀφείλει νὰ εἶναι εἰς ἄκρον ἐχέμυθος. Ἐσκέφθην, καὶ ὀρθῶς, νομίζω, ὅτι ἀφοῦ ὁ κόμητος Δελασέρ δὲν μοὶ ἀνεκοίνωσε τὴν αἰτίαν τῆς αἰφνιδίου ἀποφασεῶς του, ἐπιθύμει νὰ μὴ γνωρίζω τὴν αἰτίαν. Ὑπῆρχε λοιπὸν μυστικόν, τὸ ὁποῖον ὀφείλον πρῶτος νὰ σεβασθῶ.

— Δὲν ἀντιλέγω, κύριε, ἀνταπήνησεν ὁ Ὀλλανδός. Λυπούμαι σφόδρα, τὸ ὁμολογῶ, διότι τὸ πρὸς ὑμᾶς διάθεμά μου ἀπέβη εἰς μάτην, μοὶ ὑπολείπεται νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὲ συγχωρήσητε, διότι σὰς ἐνόηχλησα.

— Δὲν μὲ ἠνοχλήσατε, κύριε, ἐξ ἐναντίας, εἶμαι κατευχαριστημένος ὅτι σὰς ἐγνώρια, καὶ πιστεύσατε ὅτι λυπούμαι μεγάλως, διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ σὰς δώσω τὰς πληροφορίας, τὰς ὁποίας ἠλπίζατε νὰ λάβετε.

Ἐν τούτοις οἱ δύο ἄνδρες ἀπεχειρετίστησαν, ὁ δὲ συμβολαιογράφος προέπεμψε τὸν ὀλλανδὸν τραπεζίτην μέχρι τῆς θύρας τοῦ γραφείου του.

Ὁ Βὰν Ὅσσην ἐξῆλθε τῆς οἰκίας καὶ τεθλιμμένος ἐφασεν ἡρέμα βαδίζων ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου.

— Ἀτυχῆ κόμη Δελασέρ, ἔλεγε καθ'

ἑαυτὸν ποῖον τῷ ἐπῆλθε δυστύχημα; ποῦ μετέβη; τότε θὰ τὸν ἐπανιδῶ;

Ἐστέναζε μυχίως καὶ ἐδάκρυσε. Βεβαίως ἦτο πράγματι φίλος τοῦ κόμητος Δελασέρ.

— Ἄ! ἐψιθύρισε σείων τὴν κεφαλὴν.

Καταλείπομεν τὸν Βὰν Ὅσσην ἀσχελοῦμενον περὶ τῶν ὑποθέσεων του, δι' ἧς ἤλθεν εἰς Παρισίους, εἶτα δ' ἐπιστρέφοντα εἰς Ἀμστελοδάμον, ἀλλὰ βραδύτερον ὁ ἀναγνώστης θὰ λάβῃ τὴν εὐχαριστήσιν ν' ἀνεύρη τὸ συμπαθητικὸν τοῦτο πρόσωπον.

Γ'

Τὸ δυστύχημα.

Ἦδῃ ἄς γνωρίσωμεν τί συνέβη κατὰ τὴν ὁδὸν Βερρὶ ἐν τῷ μεγάρῳ Δαλασέρ.

Τῇ προτερείᾳ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν οἱ κάτοικοι τῆς ὁδοῦ ἐξεπλάγησαν τὰ μάλιστα ἰδόντες τὴν ἐπιγραφὴν, δι' ἧς ἀνηγγέλλετο ἢ πρὸς πώλησιν ἐκθεσις τοῦ μεγάρου, ὁ κόμητος Δελασέρ ἠγέρθη, ὡς συνειθίζε νὰ πράττῃ, τῇ ἕκτη πρωϊνῇ ὥρᾳ. Νίψας τὸ πρόσωπον καὶ κτενίσας τὴν κόμητιν καὶ τὸν πώγωνά, ἅτινα ἤρξαντο νὰ λευκαίνωνται, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου του καὶ διελθὼν διὰ τοῦ σπουδαστηρίου ἠνείκεν ἡρέμα θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ ἡ μικρὰ Λουκία ἐκοιμάτο πάντοτε πλησίον τῆς τροφῆς αὐτῆς, μολοντί ἀπὸ πολλῶν μηνῶν εἶχεν ἀπογαλακτίσει αὐτὴν μετέβη δέ, ὡς ἔπραττε κατὰ πάσαν πρωϊαν, ἵνα ἀφήσῃ τὸ πατρικὸν αὐτοῦ φιλῆμα ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ παιδίου. Ἄλλ' οὔτε ἡ Λουκία οὔτε ἡ τροφὸς εὐρίσκειτο ἐκεῖ. Ἐπλησίασεν ὁμοῦς τὸ κενὸν λίκνον καὶ ἐμεινεν ἐπὶ στιγμὴν ἀκίνητος, παρατηρῶν μετὰ τινος ἐκτάσεως τὸ μικρὸν κοίλωμα, ὅπερ ἡ κεφαλὴ τοῦ μικροῦ εἶχεν ἀφήσει ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου.

Βεβαίως ἡ κόμησσα ἀφύπνισθη ἐνωρίς καὶ παρεκάλεσε τὴν τροφὸν νὰ τῇ φέρῃ τὴν θυγατέρα της. Ὁ κόμητος Δελασέρ ἐσκέφθη οὕτω καὶ ὑπεμειδίασε, χαίρων ὅτι ἐμελλε νὰ εὖρη τὴν μητέρα κρατοῦσαν ἐν ταῖς ἀγκάλαις τὸ θυγάτριον. Ἀκροποδητὴ βαδίζων διηυθύνθη πρὸς θύραν, ἣν ἠνείκε μετὰ μεγίστης προσοχῆς. Ἐκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρησεν, ἀλλὰ δὲν προσέβαλε τὰ βλέμματά του ἡ χαρίεσσα σκηνή, ἣν ἀνέμενε νὰ ἴδῃ. Ὁ θαλαμος τῆς κομῆσεως ἦτο ἔρημος. Ἐκπληκτος ὤθησεν ἀποτόμως τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθε. Παρατήρησε τότε ὅτι ἡ κλινοστρωμνὴ ἦτο ἄθικτος, τοῦτο δ' ἐμαρτύρει ὅτι ἡ κόμησσα Δελασέρ δὲν εἶχε κοιμηθῆ ἐκεῖ τῇ προτερείᾳ. Καὶ ὁμοῦς εἰς οὐδεμίαν μετέβη ἐσρτήν, καὶ ὅτε ἀπεχωρίσθη τοῦ συζύγου της, περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, ἀπεσῶρθη εἰς τὸ δωμάτιόν της, λέγουσα ὅτι εἶχε μεγάλην ἀνάγκην νὰ κοιμηθῇ.

Ὁ κόμητος Δελασέρ, ὑπὸ ἀνεκφράστου κατὰληφθεῖς ἀγωνίας, ἔρριψε περὶ ἑαυτὸν ἐντρομα βλέμματα. Ἐσπαρασσέτο ἡ καρδία του, φοβουμένου φοβερόν τι δυστύχημα ἠσθάνετο τὸν λάρυγγά του πιεζόμενον καὶ δὲν ἠδύνατο ν' ἀρθρώσῃ λέξιν· τὸ αἷμα ἀνέβη εἰς τὸν ἐγκέφαλον· ἐβόμβησαν τὰ ὦτα αὐτοῦ ὡς ἦχος κώδωνος, ἐσκοτίσθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ του καὶ ἐκλονήθη, ὡς εἰ σφοδρὸν

κατὰ κεφαλῆς ἢ κατὰ μέσον στῆθος ἔλαβε κτύπημα.

— ὦ! ὦ! ἐτραύλισε θέσας τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ μετώπου.

Ὁ δυστυχῆς προσθάνετο φοβερὸν δυστύχημα, μολονότι οὐδὲν εἰσέτι ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ. Αἰφνης, ἀπήστραψαν οἱ βλοσυροὶ αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ καὶ ὀρμήσας πρὸς τινὰ θύραν ἤνοιξεν αὐτὴν μετὰ πυρετώδους χειρός. Εὐρέθη ἐν ἀντιθαλάμῳ, ἐνώπιον τῶν ὑπηρετῶν αὐτοῦ.

Οὗτοι ἰδόντες τὸν κύριον αὐτῶν ὀπισθοχώρησαν.

Πλὴν τοῦ ἀμαξηλάτου καὶ τοῦ θυρωροῦ ἅπαν τὸ προσωπικὸν τοῦ μεγάρου εὐρίσκειτο ἐκεῖ. Ἡ τροφός, καθήμενὴ ἐν τινὶ γωνίᾳ, ἔκλαιε, κρύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον, οἱ δὲ ἄλλοι ὑπηρεταί, ἰστάμενοι ὄρθιαι, προσέβλεπον ἀλλήλους φαινόμενοι τεθλιμμένοι.

Ὁ κόμης Δελασέρ ἔδραμε πρὸς τὴν τροφὸν καὶ θέσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτῆς.

— Πού εἶναι τὸ παιδί μου; ἠρώτησε μὲ βραγχιώδη φωνήν.

Ἡ γυνὴ ἀνεπήδησε καὶ ὕψωσε τὴν κεφαλὴν δεικνύουσα τὸ σακρύβρεκτον αὐτῆς πρόσωπον ἄντι ὅμως ν' ἀποκριθῆ εἰς τὴν γενομένην αὐτῇ ἐρώτησιν, ἤρξατο νὰ ὀλολύξῃ καὶ νὰ στεναχθῆ ὑποκώφως.

Ὁ κόμης ἔστρεψεν αἰφνης τὸ πρόσωπον πρὸς τοὺς λοιπούς.

— Πού εἶναι ἡ κυρία σας; ἠρώτησε τὴν θαλαμηπόλον τῆς κομῆσσης.

Ἡ θαλαμηπόλος ἐστέναξε καὶ ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν.

— Διατί λοιπόν δὲν μοῦ ἀποκρίνεσαι; ἀνέκραξεν ὁ κόμης Δελασέρ μὲ ἠχηρὰν φωνήν.

— Καὶ δραχάμενος τῆς θαλαμηπόλου ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ βιαίως κινήσας αὐτήν,

— Ἔλα, ἐπανάλαβε μετὰ μεγάλης μαγνίας, τί ἤξεύρεις; Ὁμίλει, ὀμίλει, σοὶ λέγω, σὲ διαταττώ!

— Δὲν γνωρίζω τίποτε, κύριε κόμης, τίποτε, ἀπεκρίθη ἡ θαλαμηπόλος τρέμουσα σύσσωμος.

— Ποῖαν ὄραν ἀφῆκες χθὲς τὸ ἐσπέρας τὴν κυρίαν σου;

— Ἡ κυρία μοῦ εἶπε ν' ἀποσυρθῶ εἰς τὰς δέκα καὶ μισή καὶ νὰ ὑπάγω νὰ κοιμηθῶ, διότι δὲν μ' ἔχρειαζετο. Καὶ ὅτε μετ' ὀλίγον κατέβηκα, εὐρήκα τὴν παραμάνναν, ἡ ὁποία ἔχυε πικρὰ δάκρυα. Τὴν ἠρώτησα, καὶ δὲν μοῦ ἀπεκρίθη. Τότε ἀνήσυχος καὶ κατατρομαγμένη ἐμβῆκα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας. Εἶδα εὐθὺς ὅτι τὸ κρεβάτι τῆς ἦτο ὅπως τὸ εἶχα χθὲς, καὶ ἐνόησα ὅτι δὲν ἐκοιμήθη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς.

Τὸ πρόσωπον τοῦ κ. Δελασέρ ἐγένετο ὡς σουδαρίον λευκόν, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀπήστραπτον ὀλονέν.

— Ἐγώ, κύριε κόμης, εἶπεν ὁ φροντιστῆς τῆς οἰκίας, ἠπόρησα ὅταν ἤυρα ἀνοικτὴν τὴν θύραν τοῦ κήπου.

Ὁ κ. Δελασέρ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔθεσε πολλὰκις τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου,

ὅπερ ἦν περιρριπτόν ἐξ ἰδρώτος. Εἶτα, πλησιάζας τὴν τροφόν,

— Ἥμπορεῖς τώρα νὰ μοὶ ἀποκριθῆς, τῇ εἶπε μετὰ πνιγομένης φωνῆς.

Ἡ τροφὸς ἀπέμαξε ταχέως τὸ πρόσωπον καὶ ἠγέρθη. Οἱ λοιποὶ ὑπηρεταὶ ἐνόμισαν ὅτι ὤφειλον ν' ἀποσυρθῶσι καὶ διηυθύνθησαν πάντες πρὸς τὴν θύραν.

— Σταθῆτε, τοῖς εἶπεν ὁ κόμης μετ' ἐπιτακτικῆς φωνῆς.

Καὶ ἀποταθείς πρὸς τὸν φροντιστὴν,

— Θεόδωρε, πού εἶναι ὁ ἀμαξηλάτης; ἠρώτησε.

— Περιποιεῖται τοὺς ἵππους τοῦ, νομίζω.

— Γνωρίζει ἄρα γε ὅτι ἡ κόμησση Δελασέρ δὲν ἐκοιμήθη ἐδῶ τὴν νύκτα;

— Ὅχι, κύριε κόμης.

— Καλὰ, καὶ ὁ θυρωρός;

— Οὐδ' αὐτὸς γνωρίζει τίποτε.

— Λοιπόν, Θεόδωρε, ἰδοὺ αἱ διαταγαί, τὰς ὁποίας ἔχω, καὶ σὲ ἐπιφορτίζω νὰ προσέχῃς διὰ τὴν ἀκριβῆ αὐτῶν ἐκτέλεσιν. Σήμερον ὅλαι αἱ θύραι τοῦ μεγάρου θὰ μείνωσι κλεισμέναι καὶ ὁ θυρωρὸς δὲν θ' ἀφήσῃ κανένα νὰ εἰσέλθῃ, ἐννοεῖς, κανένα, οὐδὲ θὰ μετακινήθῃ ἀπὸ τοῦ θυρωρείου τοῦ. Πρὸς τοῦτοισι, σὰς διατάττω ὅλους, κανεὶς ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει νὰ ἐξέλθῃ τοῦ μεγάρου.

Εἶσθε ὅλοι πιστοὶ καὶ γενναῖοι ἄνθρωποι τῆς ὑπηρεσίας μου, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ διανοηθῆ κανεὶς νὰ παραβῇ τὴν διαταγήν μου. Οἱ θεράποντες ὑπεκλίθησαν εὐσεβάστως.

— Θεόδωρε, μ' ἐνόησας; ἐπανάλαβεν ὁ κ. Δελασέρ.

— Ναί, κύριε κόμης, ἀπεκρίθη ὁ φροντιστής, ἡμπορεῖτε νὰ βρασιθῆτε εἰς ἡμᾶς.

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ἔχω ἄλλο τι νὰ σὰς εἶπω, δύνασθε ν' ἀποσυρθῆτε.

Οἱ θεράποντες ἐξῆλθον.

— Τώρα, εἶπεν ὁ κύριος Δελασέρ πρὸς τὴν τροφόν, ἡμπορεῖς νὰ ὁμιλήσῃς, σὲ ἀκούω. Τί ἔτρεξε;

— Ἄ! κύριε κόμης, ἐὰν τὸ ἤξευρα... Κύριε κόμης, νὰ μὲ συγχωρήσετε.

— Περιττόν, δὲν σὲ θεωρῶ ποσῶς ἐνοχόν. Τὸ παιδί μου τὸ ἐπῆραν ἀπὸ τὴν κούριαν τοῦ πῶς ὅμως; αὐτὸ θέλω νὰ μάθω. Λέγε λοιπόν!

Κατάκοπος ὁ κύριος Δελασέρ ἐκάθησεν ἐπὶ ἀνακλίντρον.

— Χθὲς τὸ βράδυ, εἶπεν ἡ τροφός, ἐπλάγιασα πρὶν τῶν δέκα. Τὸ παιδί ἐκοιμήτο ἡσυχὰ μὲ ἀνοικτὰ κομμάτι τὰ χεῖλάκια τοῦ καὶ γελαστά· ἀπεκοιμήθηκα καὶ ἐγὼ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον, μέσα δὲ εἰς τὸν βαθύν μου ὕπνον ἤκουσα ἔξαφνα θόρυβον εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἐξύπνησα. Μισοσηκώθηκα στὸ κρεβάτι καὶ εἶδα τὴν κυρίαν κόμησσαν στυφτὴ ἐπὶ τὴν κούρια τοῦ παιδιοῦ. Δὲν εἰμπορῶ νὰ σὰς πῶ τί ὄρα ἦτο, κύριε κόμης, εἰξέυρω ὅμως πῶς δὲν εἶχα πολλὴ ὄρα πού κοιμήθηκα.

— Ἄ! σεῖς εἶσθε, κυρία κόμησση; τῆς εἶπα.

«— Ναί, ἐγὼ εἶμαι, ἀπεκρίθη. Ἡθόλησα νὰ φιλήσω τὸ παιδί μου πρὶν κοιμηθῶ· εἶναι ζυπνητό, γὰρ ἰδὲ το, ἀπλόνει τὰ χεράκια τοῦ θὰ τὸ παρῶ νὰ κοιμηθῇ μαζὶ μου».

— Τῆς εἶπα πῶς τὸ μικρὸ εἶναι ἀνήσυχον καὶ ὅτι βέβαια θὰ τὴν ἐκούραζε.

«— Ὅχι, ὄχι, ἀπεκρίθη, δὲν θὰ μὲ κουράσῃ διόλου. Ἐπειτα, ἂν ἴδω πῶς δὲν εἰμπορῶ νὰ τὸ κρατήσω κοντά μου, θὰ τὸ βάλω πάλιν ἐπὶ τὴν κούρια τοῦ. Μὲ συγχωρεῖς, παραμάννα μου, διότι σὲ ἐτάραξα, ἐπρόσθεσε, ἡσύχασε καὶ κοιμήσου».

— Καὶ ἐπῆρε τὸ παιδί ἐπὶ τὴν ἀγκαλιά τῆς καὶ ἐβγήκε ἔξω. Τί εἰμποροῦσα νὰ πῶ, κύριε κόμης; Τίποτε. Ἐπειτα ποτὲ δὲν ἤπγη ὁ νοῦς μου νὰ ὑποθέσω... Ξαναπλάγιασα, καὶ γρήγορα-γρήγορα μ' ἐπῆρ' ὁ ὕπνος. Ἐξύπνησα στὰς πέντε, ἐπλύθηκα εὐθὺς καὶ ἐνόθηκα, ὕστερα ἐκάθησα κ' ἐπερίμενα προσεκτικὰ νὰ μὲ φωνάξῃ ἡ κυρία. Ἐπέρασε μιὰ ὥρα. Δὲν ἤκουσα τίποτε εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας. Ἐπειδὴ ὅμως ἐσεκέθηκα πῶς εἰμποροῦσε νὰ ἔχῃ ἀνάγκη τὸ μικρὸ νὰ τὸ ἀλλάξω, ἀπεφάσισα κ' ἐμβῆκα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας. Καθὼς ἡ Μαρκελίνα, κύριε κόμης, εἶδα καὶ ἐγὼ πῶς ἡ κόμησση δὲν ἐκοιμήθηκε ἐκεῖ, καὶ ἤμουν βεβαία πῶς δὲν ἦτο κοντά σας, διότι εἶχα ἀκούσει νὰ φωνάξετε τὴν θαλαμηπόλον σας. Αὐτὰ ἔμπορῶ νὰ σὰς πῶ, κύριε κόμης, εἶπεν ἐν τέλει ἡ τροφός.

— Πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ κ. Δελασέρ, ἐγερθεῖς.

Ἐπὶ στιγμὴν διετέλεσε σιωπηλὸς καὶ σύνωφρος, ἔπειτα δ' ἐπανάλαβε.

— Ἦκουσες τί εἶπα πρὸ ὀλίγου εἰς τοὺς ὑπηρετάς μου· ἡ διαταγή, τὴν ὁποῖαν ἔδωκα, νὰ μὴ βγῇ κανεὶς ἀπὸ τὸ μέγαρον, ἀφορᾷ καὶ σέ.

Ἐπὶ τοῦτοισι ἐξῆλθε πορευθεὶς ἡρέμα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς συζύγου αὐτοῦ.

Τότε ἐξερράγη ὡς βροντὴ ἡ ὀργὴ αὐτοῦ, ἧς εἶχε τὴν δύναμιν νὰ κρατήσῃ μέχρι τοῦδε· ἤρξατο νὰ βάλῃ κραυγὰς λύσσης καὶ φοβεροὺς στεναγμούς, καὶ ἐφέρετο ἐντὸς τοῦ δωματίου ὡς μανιώδης λέων ἐν τῷ κλωθῶ αὐτοῦ. Συνέστρεψε χεῖρας καὶ βραχίονας, ἀπέσπα τὴν κόμην καὶ ἐνεπήγγυε τοὺς ὀνυχὰς εἰς τὰς σάρκας αὐτοῦ.

Ἐπὶ τέλους, ἐξαντληθεὶς, ἀσθμαίνων καὶ καταβεβλημένος ὑπὸ τοῦ μεγέθους τῆς συμφορᾶς τοῦ, ἧτις ἤδη ἦν ὑπερβεβαία, κατέπεσεν ὡς ἄψυχος ὄγκος ἐπὶ ἔδραν.

Ἐν τῇ παντελεῖ ταύτῃ ἐκλύσει τῶν δυνάμεων τοῦ διετέλεσεν ἐπὶ ὄραν ὡς ἐγγίστα. Εἶτα ἐξέβαλεν αἰφνης μύχιον στεναγμὸν καὶ ἤρξατο κλαίων ὡς παιδίον μετὰ ταῦτα ἐξερρήγγυτο ἡ ὀδύνη τοῦ.

Τὰ δάκρυα ὅμως καὶ αἱ οἰμωγαὶ ἀνεκούφισαν τὸν ἀτυχῆ, ὅστις ἤρξατο νὰ σκέπτηται, τοῦθ' ὅπερ δὲν ἠδυνήθη νὰ πράξῃ ἀπὸ τῆς ἀπαισίας ἀνακαλύψεως.

Οὐδεμία πλέον ἠδύνατο νὰ ἐμφιλοχωρήσῃ ἀμφιβολία, εἶδει νὰ πεισθῇ ὁ κόμης ἀπέναντι τῆς ἐναργείας τῶν πραγμάτων.

Ἡ κόμησση Δελασέρ, ἡ σύζυγός τοῦ, ἀπῆλθεν, ἀποδράσα ἐκ τοῦ μεγάρου τὴν νύκτα, ὡς κλέπτρια, συμπαραλαβούσα καὶ τὸ τέκνον τῆς. Δὲν ἤρωτατο ὁ ἀτυχῆς διατὶ ἀπέδρα. Φεῦ! Τὸ ἐμάντευεν.

Οὐδὲν ἀνεχαίτισε τὴν ἀθλίαν, οὐδὲν, οὔτε τοῦ σκανδάλου ὁ φόβος, οὔτε ἡ σκέψις περὶ τοῦ μέλλοντος, ὅπερ προητοίμαζεν εἰς τὴν θυγατέρα τῆς, οὔτε τὸ ὄνειδος, ὅπερ προσῆπεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου αὐτῆς, οὔτε

τὸ στίγμα τῆς ἀτιμίας, ὅπερ ἐνεκόλαπτεν εἰς τὸ μέτωπόν της.

Δ'

Ἡ ἐπιστολή.

Ὁ κόμης Δελασέρ ἠγέρθη καὶ ἀνθρῆνα διὰ τοῦ βλέμματος περίξ τοῦ δωματίου.

— Ἄ! ὑπέλαθεν αἰφνης ἀνασκιρτήσας.

Τὰ βλέμματά του ἔπεσαν ἐπὶ ὠραίου μικροῦ ἐπίπλου χρησιμεύοντος ὡς γραφεῖον, ἐφ' οὗ ὑπῆρχεν ἐπιστολή, ἧς ἡ θεὰ προῦκάλεσε τὴν ἀναφώνησιν τοῦ κόμητος, ὅστις, ὡς τίγρις ἐφορμῶσα κατὰ τῆς λείας της, ἔδραμε καὶ ἤρπασε τὴν ἐπιστολήν. Ἄνεγνωρίσε τὴν γραφὴν τῆς κομῆσης καὶ ἤρξατο τρέμων σπασμωδικῶς. Ὡς ὑπέθεσεν, ἡ ἐπιστολή ἀπευθύνετο πρὸς αὐτόν. Ἐπὶ στιγμὴν ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς, οἷον εἰς διστάζων νὰ μάθῃ τῆς ἐπιστολῆς τὸ περιεχόμενον. Ἐπὶ τέλους μὲ χεῖρα τρέμουσαν συνέτριψε τὴν σφραγίδα. Ἐσταμάτησεν ὀλίγον, διότι ἐσκοτίσθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ του, καὶ εἶτα ἀνέγνωσεν. Ἡ ἐπιστολή περιεῖχε τὰ ἑξῆς :

Κύριε Κόμη,

Εἰμὶ ἀτυχής. Ἐπρόδωκα τὴν ἐμπιστοσύνην σου, ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὤφειλον εἰς τὸν σταθερὸν σου ἔρωτα καὶ εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην μου. Σὲ ἠπάτησα, κύριε κόμη, καὶ ἐγενόμην ἀναξία σου. Τὸ ὄνομα, ὃ μοὶ ἔδωκας, δὲν μοὶ ἀνήκει πλέον· δὲν δικαιούμαι πλέον νὰ τὸ φέρω. Καταδικάζω ἑμαυτὴν μόνη μου, ἀπερχομένη τῆς οἰκίας σου.

Δὲν θ' ἀκούσης πλέον περὶ ἐμοῦ νὰ γίνῃται λόγος, κύριε κόμη, ἐσσεὶ ἔσομαι νεκρὰ διὰ τὸν κόσμον.

Ὅσον ἀναξία ὅμως καὶ ἂν εἶμαι, κύριε κόμη, εἰμὶ μήτηρ, καὶ, ὡς γινώσκεις, ἀγαπῶ τὸ τέκνον μου. Φεῦ! τὸ ἀγαπᾶς καὶ σὺ... Ἄ! θὰ μὲ καταραθῆς... Ἐπεθύμουν νὰ σοὶ τὸ ἀφήσω, ἀλλὰ δὲν δύναμαι, ὄχι, δὲν δύναμαι νὰ ἐγκαταλίπω τὸ τέκνον μου! Πρέπει νὰ ἀπέλθω τῆς οἰκίας σου καὶ δὲν δύναμαι ν' ἀναχωρήσω χωρὶς νὰ παραλάβω τὸ τέκνον μου!

Ἰγναίε, κύριε κόμη.

ΕΛΕΝΗ

Ἐπὶ στιγμὴν ἔμεινεν ἐμβρόντητος ὁ κόμης Δελασέρ, θλίβων τὴν ἐπιστολήν διὰ τῶν συνεσταλμένων δακτύλων αὐτοῦ. Τὸ βλέμμα του ὁμοιάζε πρὸς βλέμμα παράφρονος. Αἰφνης τὰ χαρακτηριστικά του συνεστάλησαν φρικτῶς, καὶ πατάξας βιαίως τὸν πόδα,

— Ἄ; τὴν ἀθλίαν! ἀνέκραξε, καὶ πάλιν ὑπὸ μανίας κυριευθεὶς· μοῦ ἀφήρεσε τὰ τὰ παντα διὰ μιᾶς, τὴν εὐδαιμονίαν, τὴν ζωὴν μου! Δὲν τῆ ἤρκεσεν ὅτι μὲ ἠτίμασεν, ὅτι ἐμόλυνε τὸ ὄνομά μου, ἀλλὰ μοῦ ἐκλεψε τὴν κόρην μου, τὴν Λουκίαν μου, τὸ φῶς μου! Ἄχ! ἀθλία! Ὡ ναί, σὲ καταρῶμαι, μιὰρὸν πλάσμα, σὲ καταρῶμαι! Ἐγνώριζε κάλλιστα ὅτι μοῦ ἐπλήγωνε τὴν καρδίαν. Τίς οἶδε; Ἥλπιζεν ἴσως ὅτι μανθάνων τὴν διττὴν ἀτιμίαν της, θὰ ἐπιπτον κερκυνοπληκτος. Ν' ἀποθάνω, ἐγώ! Ὁχι, ὄχι. Καὶ τί θ' ἀπεγίνετο ἡ κόρη μου;

Καὶ ὀρθωθείς ἀνέκραξε :

— Τώρα θέλω νὰ ζήσω διὰ τὸ τέκνον μου, δι' αὐτὸ καὶ μόνον.

Μετὰ μικρὰν σιωπὴν ἐπανέλαθε :

[Ἐπεται συνέχεια].

Π.

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΒΙΚΤΟΡΟΣ ΜΑΛΟ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Δὲν βλέπετε ὅτι περιπατεῖ κάμπουσα τὰς κνήμας καὶ στρεφομένη ἐπὶ τῶν λαγῶνων;

— Ποσῶς.

— Δὲν βλέπετε ὅτι τὴν στενοχωρεῖ τὸ φόρεμά της. Λοιπὸν παρατηρήσατε. Τί σὰς ἔλεγα ὅταν μετεβαίνομεν εἰς Δεξί; Ἐνθυμηθῆτέ το καὶ ἴδετε ὅτι εἶναι ἀληθές. Εἶναι ἔγκυος.

Ὁ Βονέ ἠτένισε δι' ἀγρίου βλέμματος τὴν κυρίαν Κόλλας.

— Σὰς πειράζει αὐτό, ἀλλ' εἰς μάτην θὰ τὸ ἀρνηθῆτε, διότι εἶναι, εἶναι.

Καὶ ἔσταμάτησεν ἵνα ἀνακοινώσῃ τὴν εἶδησιν ταύτην εἰς τὰς ὀπισθεν αὐτῆς ἐρχομένας.

Δὲν ἦτο πλέον καιρὸς νὰ ὀπισθοδρομήσῃ ὁ Βονέ. Ἡ ταλαίπωρος κυρία Δραπιέ δὲν ὑπῆρχε πλέον διὰ νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ, ὁ Δερόδης εἶχεν ἐπανέλθῃ, ἔδει λοιπὸν νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Ἰουλιανήν.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, μετὰ τὸ δεῖπνον, μετέβη παρὰ τῆς κυρίας Βοσμωρῶ, ἔνθα εὗρε τὴν Ἀννέταν μόνην μετὰ τῆς κυρίας Ἀμιλώ ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου.

— Μήπως ἡ κυρία μήτηρ σας καὶ ἡ δεσποινὶς ἀδελφὴ σας ἐξῆλθον;

— Ὁχι, ἡ μήτηρ μου συνεκινήθη πολὺ ἐκ τῆς θλιβερᾶς ἱεροτελεστίας τῆς σήμερον, καὶ εἶναι ἀπόψε νευρική· ἡ ἀδελφὴ μου ἀνῆλθε διὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ κατακλιθῇ.

— Τί δυστύχημα, εἶπεν ἡ κυρία Ἀμιλώ, ἧτις ἀορίστως ἠνόησεν ἐκ τῆς φυσιογνωμίας τῆς ἐγγονῆς της ὅτι ἐγένετο λόγος περὶ τῆς κυρίας Δραπιέ.

— Ὁ κύριος Δερόδης, ἠρώτησεν ἡ Ἀννέτα μετ' ἀδιαφορίας, δὲν σὰς εἶπεν ὅτι θὰ ἔλθῃ ἀπόψε;

— Ὁχι, δεσποινίς! ἀπεκρίθη ὁ Βονέ, ἀγανακτήσας διότι ἡ νεάνις τῷ ὠμίλει οὕτω περὶ τοῦ Δερόδη.

Ἰδὼν ὅμως ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς Ἀννέτας τὴν ταραχὴν, ἦν ἐπρόξενησεν αὐτῇ ἡ ἀπάντησίς του, ἡσθάνθη συμπάθειαν.

— Εἶναι ὅμως ἀληθές, προσέθεθεν, ὅτι δὲν τῷ εἶπον ὅτι θὰ ἔλθῃ.

Ἐπεκράτησε πρὸς στιγμὴν σιγή, ἧς ἐπωφελήθη ἡ κυρία Ἀμιλώ :

— Καὶ ἦτο μόλις εἴκοσι τριῶν ἐτῶν, εἶπε συνεχίζουσα τὴν ιδέαν της.

Ὁ Βονέ ἔλαβε τὸ τετραδίον καὶ ἔγραψε :

— Ὁ θάνατός της ὑπῆρξε γλυκύτερος τῆς ζωῆς της κατὰ τὸ τελευταῖον αὐτῆς ἔτος.

— Ὁ θάνατος δὲν εἶναι τίποτε διὰ τοὺς ἀπερχομένους, εἶναι ὅμως φοβερὸς διὰ τοὺς ὑπολειπομένους. Ἡ μικρὰ ἐκείνη κόρη τί θὰ γείνη; Ὅθι φροντίσωμεν μὲν ἡμεῖς ἐνὸσφ εἶναι εἰς τὴν τροφὴν, ἀλλ' ἔπειτα;

— Μήπως ὁ κύριος Δερόδης σὰς εἶπέ τι

περὶ τῆς μητρὸς του; ἠρώτησεν ἡ Ἀννέτα.

— Ἐμαθον ὅτι ἐθεραπεύθη. Ἀλλὰ δὲν τὸν ἐπανεΐδατε ἀφ' οὗτου ἐπανῆλθεν;

— Ὁχι.

Ὁ Βονέ ἐσκέπτετο, ἂν ἡ ἀπουσία του αὐτῆ πρὸ ἑξ ἡμερῶν καθίστα περιττὸν τὸ διάθημά του, καὶ ἠθέλησε νὰ ἐρωτήσῃ τὴν Ἀννέταν.

— Πῶς δὲν τὸν εἶδετε ἀκόμη; ἠρώτησεν αὐτὴν.

— Δὲν ἤξεύρω τίποτε· βεβαίως ἐνόμισεν ὅτι διερχόμεθα ὅλον τὸν καιρὸν μας παρὰ τῆς κυρίας Δραπιέ.

— Δὲν ἦλθε ποτὲ εἰς τῆς κυρίας Δραπιέ;

— Ὁχι, τουλάχιστον, ἐνῶ ἡμεῖς εἴμεθα ἐκεῖ.

Ἐκ τῶν ἀπαντήσεων ἐκείνων ἦν δυσκολώτατον νὰ γνωρίσῃ τί ὑπέκρυπτεν ἡ ἀπουσία ἐκείνη, τὸ βέβαιον ὅμως ἦν ὅτι ὁ ἦχος τῆς φωνῆς τῆς Ἀννέτας ὁμιλοῦσης περὶ τοῦ Δερόδη, καὶ τὸ βλέμμα της ἐδήλου ἀνησυχίαν καὶ συγκίνησιν. Ὁ Βονέ δὲν εἶχε τὴν ὀξυδέρκειαν τῆς κυρίας Κόλλας διὰ νὰ γνωρίσῃ ἂν μία γυνὴ ἦνε ἔγκυος ἢ ὄχι, οὐχ ἦτον εἶδε τὴν μεταβολὴν τῆς Ἀννέτας, ἧτις ἄλλως τε ἐφαίνετο ἀμηχανοῦσα καὶ στενοχωρουμένη.

Ἐν τούτοις δὲν ἠδύνατο νὰ κοπιᾷσῃ ὅ,τι ἔλεγεν ἡ κυρία Κόλλας. Ἐφαίνετο ἀπίθανον αὐτῷ ὅτι ἡ Ἀννέτα ἦτο ἔγκυος.

Ἡ Ἰουλιανὴ ἦλθεν εἰς τὸ ἀνδρῶν, ἐπὶ τινα δὲ χρόνον μόνον περὶ τῆς Δραπιέ καὶ τοῦ τέκνου της ἐγένετο λόγος.

— Κύριε Βονέ, εἶπεν ἡ Ἰουλιανὴ, βοηθήσατέ με καὶ εὐρετέ μοι μέσον νὰ δεχθῇ ὁ κύριος Δραπιέ νὰ πληρώσω τοὺς μισθοὺς τῆς τροφῆς.

— Δὲν εἶμαι πολὺ ἐπιτήδειος νὰ ἐφευρίσκω τοιαῦτα μέσα. Νομίζω ὅμως ὅτι εἶναι προτιμότερον οὔτε λόγον νὰ κάμετε μετὰ τοῦ Δραπιέ. Βεβαίως θὰ ὁμιλήσῃ αὐτὸς πρὸς τὸν ἀγρότην, θὰ παρέλθῃ ὅμως ἀρκετὸς χρόνος, μέχρις οὗ δυνηθῇ ἀπὸ τῶν λόγων νὰ φθάσῃ εἰς τὰ πράγματα.

Ἡ Βονέ ἐσκέπτετο πῶς ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τῇ Ἰουλιανῇ ὅτι ἐπεθύμει νὰ τῇ ὁμιλήσῃ κατ' ἰδίαν, ὅτε αὐτὴ παρεκάλεσε τὴν Ἀννέταν νὰ μεταβῇ νὰ ἴδῃ ἂν ἡ μήτηρ αὐτῶν ἐκοιμήθη.

Μ' ὄλην τὴν ἀμηχανίαν του ἤρξατο πάραυτα. Καίτοι δὲ ἡ κυρία Ἀμιλώ δὲν ἠδύνατο ν' ἀκούσῃ τί ἔλεγεν, ἐν τούτοις ἡ παρουσία της ἐνεθάρρυνεν αὐτόν.

— Ἐχω, δεσποινίς, νὰ σὰς ἀναγγείλω τι ἐμπιστευτικῶς, λίαν δύσκολον δι' ἐμέ, λίαν λυπηρὸν δι' ὑμᾶς.

— Δι' ἐμέ;

— Δι' ὑμᾶς πάσας· ἀναγκάζομαι νὰ ὁμιλήσω, διότι ἐκτιμῶ τὴν οἰκογενειάν σας καὶ εὐγνωμονῶ πρὸς αὐτὴν.

Ἡ Ἰουλιανὴ ἠουθήρασε· προαίσθημά τι τῇ ἐπέζεε τὴν καρδίαν.

— Λοιπὸν λέγετε ταχέως.

— Ὅτε μετέβην εἰς Δεξί δι' ὑπηρεσίαν, συνεταξείδευσα μετὰ τῆς κυρίας Κόλλας, ἧτις πολὺ μοὶ ὁμίλησε περὶ τῆς δεσποινίδος Ἀννέτας καὶ τοῦ κυρίου Δερόδη.